

Logos Duo Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen een beschouwing

Op zich genomen is het uiteraard een onmogelijkheid. Hoe kunnen kunstenaars nu ambassadeurs -diplomatieke vertegenwoordigers van hun regio- zijn ook al zijn zij in het buitenland nog zo bekend. Maar goed, opgevat als metafoor kan het onder bepaalde voorwaarden nog net door de beugel. Er is inderdaad in Vlaanderen een erg klein aantal kunstenaars met internationale betekenis. Dat deze mensen daarvoor ook enige lokale erkenning moeten kunnen krijgen is volkomen verdedigbaar. Wanneer men echter de metafoor te ver gaat uitrekken lost ze al gauw op: hoe kunnen in hemelsnaam groepen en initiatieven die nauwelijks weten wat er zich aan het eind van hun eigen dorpskom bevindt de eretitel in de wacht slepen... Politiek zal er allicht wel weer veel mee te maken hebben. Absurd is het uiteraard wanneer deze 'ambassadeurs' zelf voor de titel dienen op te komen. In deze lijkt mij in elk geval een soort sterk verlicht despotisme zonder belangenvermenging meer aangewezen. Wanneer dit dan de verkeerde keuzes stelt kunnen we het tenminste nog als volstrekt ondemocratisch met de grond gelijk maken...

Als U -zoals ik- houdt van de stripheld Sjef Van Oekel- dan zou U ook zestig lange seconden geboeid hebben kunnen zitten kijken naar de potsierlijke vertoning van Boogie Boys op de plechtige zitting ter gelegenheid van de aanstelling van de Vlaamse Culturele Ambassadeurs in de Brusselse Ancienne Belgique. Maar een vol uur naar een enkel kartoentje te moeten kijken, in onvervalst antwerps afrovlengels nog wel, is ook mij toch wel teveel. Wat de brave kostschooljongens met de stoute naam 'Anarchistische abendunterhaltung' met nieuwe muziek te maken hebben mag joost weten. Dit hoort duidelijk en volkomen in de 'lichte' muziek thuis: Het enige professionele aan hun aanpak is hun management.

Het cultureel ambassadeurschap stelde ons als Logos duo voor een aporie: vroegen we de titel niet aan dan betekende het naar onze vele buitenlandse contacten toe -en laten we toch niet vergeten dat het Logos duo niet alleen het oudste, maar bovendien ook het meest in het buitenland werkende vlaams ensemble voor nieuwe muziek is- een soort vernedering. Zoiets alsof we plotseling de baan zouden ruimen voor goede en jonge maar al bij al toch heel wat meer traditioneel georiënteerde initiatieven zoals Champ d'Action en Ictus. Vroegen we het anderzijds wel aan, dan stemden we uiteraard minstens impliciet in met de modaliteiten en gingen we dus in tegen de hiervoor vermelde inzichten. Vooral daarom besloten we geen budget in te dienen en ons te beperken tot het aanvragen van de titel... Die werd ons toegekend en we zijn er zelfs fier op. Belg heb ik me sowieso nooit gevoeld. Van een associatie met de Vlaamse polyfonisten valt dan toch wel meer eer te behalen.

Wie daaruit zou besluiten dat wij wat ernstiger middelen in ons experimenteel werk niet goed zouden kunnen gebruiken, vergist zich echter terdege. De modaliteiten laten echter niet toe middelen te krijgen voor volwaardig experimenteel en dus creatief werk.

Godfried-Willem RAES

Maar ja, dit soort bedrog tekent ook organisaties zoals Vooruit en Limelight, die reeds vele jaren de brave burger allerlei vormen van meer of juist minder geavanceerde pop- en jazzmuziek als hedendaagse muziek proberen te versjacheren, in hoofdzaak omdat ze er onder die vlag meer subsidie en cultureel aanzien mee kunnen versieren.

Hoe Paul Dujardin erin slaagde het bij uitstek franstalige bastiljon dat de Filharmonische Vereniging is tegen alle evidenties in toch als Vlaams cultureel ambassadeur te doen aanvaarden is mij een raadsel. Wellicht hielpen hem zijn konnekties in de laatst overgebleven Nationale instellingen via Di Rupo, Mortier ... Of, is het omdat zij in hun programmatie rond oude muziek in grote mate en willens nillens beroep moeten doen op 'Vlaamse' ensembles? Is dit geen vorm van smeergeld?